

szeállíthat a versekből egy kis kötetet, mikor én már nem leszek; meg tudja csinálni? A nő fölállt, és összetette két kezét, mint egy kislány. Mester, mondta, számíthat rám. Ekkor ő hűvösen így szólt: megbocsásson, de fáradt vagyok, most már le kell feküdnöm, jó éjszakát. Bizonytalan lépteivel kikísérte vendégét a bejáratig, riadtan figyelve hosszú, lendületes lépteit. Az ajtóban kezét csókolt neki. Megvárta, amíg fölé a lift, majd ott maradt az ajtóban, míg azt nem hallotta, hogy visszaért a földszintre. Éppen a szobája felé indult, amikor megszólalt a kaputelefon. A nő volt. *A kövek közt megcsillanó pisztráng a te életed juttatja eszembe*, mondta szép, fiatal hangján, majd elhallgatott. Megállt egy pillanatra, s elgondolkozott. Megértette, gondolta, végre megértette. Vagy talán mégsem, ki tudja, lehet, hogy egyszerűen csak egy idézet volt. Ó, ha legalább megértette volna, morfondírozott. Elmosolyodott. Talán most már elénekelheti a *Requiemet*. *Confu-tatis male-dictis*, dúdolta halkan. A szobája felé indult. Lucrezia és Lydia már várta.

Vörös István

NÉVELVÉTELI SZERTARTÁS

„Sose volt ég.
De tenger van még, tűzvörös,
tenger.”

(Paul Celan)

Kieveztek a tó közepére és a csónakban elaludtak. Közben váratlanul eleredt a hó. Hegedűszó hallatszott, a jég egy perc alatt befutotta a lapátot. Aztán a házban persze begyűjtottak a kályhába. Tehát ezért nincs senki a Balatonnál, mondták. Ezért, válaszolta egy hang. A Balaton áprilisban nem szokott ilyen lenni. Most ilyen. A havazás éjszaka sem állt el. A kályha alól viszont előjött egy sündisznó, mohón itta a tejet hajnali kettőkor, amikor fölébredtek a motoszkálására és megitták. A kabátjuk ujjába denevér húzódott, talán ma állítják át az órát, kérdezték, akkor már eltűnt a víz a csapból, az ajtón bekéredzkedett egy fekete kutya, lesz mit mesélnünk, mondták.

De kinek, kellemetlenkedett megint a hang,
pedig telefon nem is volt a házban.
Felmérték a készleteket,
a kamrában találtak egy fél tábla
szalonnát, egy rúd megszürkült
kolbászt, mikor lesz már reggel,
mondogatták, szeszélyes napéjegyenlőség,
felelte a hang, lehet-e ennél
többet kívánni, tette hozzá.
Nem lehetett. Hallották,
ahogy valaki kívülről beszögeli
deszkával az ablakot. Még éjfél sincs,
mondták. Pedig már egyszer volt,
mondta.
Ettől kezdve gyorsan történt minden,
mintha egy lavina vitte volna őket.
A bútorokból lombos fa lett.
A téglákból agyag, a falfestékből
mésző és víz, nekik visszakurtult
a lábuk, kiszőkült a hajuk,
a kezdet peremén nem tudtak
megállni, visszamúltak.
Kint háborgott a víz, kecskeköröm
kopogott a jégtáblákon. A ruhájuk
a deres fűben hevert. Itt nem volt itt,
ott nem volt ott, a helyet kiszívta
egy nyest, mint a tojást, a nap
fölkelt nyugaton, kavicsok vezettek
egész a tóig, a helyét egyetlen
vágással elfoglalta a tenger.
A kályha füstje zárványként ott
maradt a vízben, jön majd egy jobb
kor, gondolta a cápa, és keresztülűszott
rajta. Minden a kezdet, mondták
ők, akik újra váraoztak, valószínűleg
hiába, hányszor halunk meg, ringott
a hínár, kagylót legelt egy tengeri
tehén, kés és szigony jelent meg
annak az élőnek, akinek még neve
sincs. És talán nem is lát a jövőbe.